

นิยายเรื่องสั้น

ครัวออดูร์ ชิดนีย์

ความสำเร็จไม่จำเป็นต้องเร็ว ไม่จำเป็นต้องง่าย ไม่จำเป็นต้อง
ต้องสวยงามตลอดทาง แต่มันจะมีความหมายที่สุด

อชิ มากิ
(ACHI MAKI)

คำโปรย

ครัวอุดร ชิดนีย์

จากอุดรธานีถึงชิดนีย์ เส้นทางของชาย
ผู้ไม่ยอมแพ้

อนันต์ ชายหนุ่มจากอุดรธานี ตัดสินใจทิ้ง
ทุกอย่างไว้เบื้องหลัง—แม่ที่หลับอยู่บนเตียงไม้หลัง
เก่า เสียงพัดลมครางแผ่วในคืนสุดท้าย และกลิ่น
น้ำปลาปนไอน้ำจากหม้อข้าวที่คุ่นชินมาตั้งแต่เด็ก
เขาเดินทางไปออสเตรเลียเพียงลำพัง ด้วยเงินสาม
หมื่นสองพันบาทที่เย็บซ่อนไว้ในซบเสื้อแจ็กเก็ต
และความหวังต่างๆ ที่จะมึงานล้างจานรอเขาอยู่

ท่ามกลางเมืองใหญ่ที่ไม่มีใครรู้จักชื่อเขา อนันต์ ต้องเผชิญกับความโดดเดี่ยว ภาษาที่ฟังไม่เข้าใจ มือที่พองลอกเพราะน้ำยาล้างจาน และบาดแผลที่ไม่มีใครเห็น แต่ในความมืดมิดของคืนที่ไร้ซึ่งคนรู้จัก เขายังคงจดจำศัพท์ใหม่ลงในสมุดตำเล็มเล็ก พร้อมกับเก็บสะสมความฝันที่จะมีร้านอาหารเป็นของตัวเอง

เรื่องราวของการต่อสู้เพียงลำพังโดยไม่มีครอบครัว คอยสนับสนุน การกัดฟันสู้ในวันที่เหนื่อยล้าจนมือสั่น และรสชาติของบ้านที่ถูกปรุงขึ้นใหม่ด้วยมือของเขาเอง ในอีกซีกโลกหนึ่ง

เก้าต่อนแห่งชีวิตชายผู้หนึ่ง ที่จะช่วยให้คุณเชื่ออีกครั้งว่า ความเพียรพยายามไม่มีวันทรยศใคร

อชิ มากิ (ACHI MAKI)

สารบัญ

หน้าที่ 10

ตอนที่หนึ่ง. ชายผู้เดินทาง

คืนสุดท้ายที่อุดรธานี อนันต์นั่งมองแม่ที่นอนหลับ
อยู่บนเตียงไม้หลังเก่า เขาไม่ได้ปลุก ไม่ได้บอกลา
เพียงยกมือไหว้ในยามเข่ามิด แล้วเดินจากไป
พร้อมเสื้อสองตัวและเงินสามหมื่นสองพันบาทที่เย็บ
ซ่อนไว้ในซิปเสื้อ เครื่องบินพาเขาข้ามมหาสมุทรสู่
เมืองที่ไม่เคยเห็น นอกจากในหนังสือพิมพ์ชุมชน

หน้าที่ 16

ตอนที่สอง. คำแรกที่ต้องจำ

วันแรกในครัวร้านอาหารไทย อนันต์เรียนรู้ภาษา
ใหม่ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ แต่เป็นการเชื่อมโยงวัตถุ

กับเสียงสั้นๆ จากปากคนไทยด้วยกัน เขาล้างจาน จนมือพอง ลนตามเสียงตะลิวที่ดังแซกๆ และถูก เซฟตอนหายใจใส่เมื่อไม่เข้าใจคำสั่ง คินนั้นเขาซื้อ สมุดดำเล่มเล็ก แล้วเขียนคำแรกที่ต้องจำ—รวมถึง คำว่า Stupid ที่เขาขีดฆ่าทิ้งแล้วเขียนใหม่ เพราะ ต้องจำไว้เพื่อไม่ให้เป็นคนเดิมในวันพรุ่งนี้

หน้าที่ 25

ตอนที่สาม. อยู่คนเดียวในเมืองใหญ่

วันอาทิตย์ที่เจียงบงัน ในห้องเช่าเล็กเสียจนสามก้าว ก็ถึงขอบฟูก อนันต์นอนฟังเสียงฮิตเตอร์ครางต่ำ เสียงน้ำหยดจากก๊อกที่ปิดไม่สนิท และเสียงลมหายใจของตัวเองที่ฟังดูประหลาด เขาเอื้อมมือไปหยิบ โทรศัพท ล้วงชื่อ "แม่" บนหน้าจอ แต่ไม่กล้ากด โทรออก เพราะยังหาคำตอบไม่ได้ว่าจะบอกท่าน

อย่างไรว่า "สบายดี" ในความหมายของเขากับ
ของแม่นั้นห่างกันเท่าไร

หน้าที่ 35

ตอนที่สี่. มือที่เคยจับมิด

มิดจินเเก่าที่ด้ามไม้ซุงดำกลายเป็นอาวุธคู่กาย
อนันต์หันหัวหอมยี่สิบห้ากิโลกรัมจนมือชิน น้ำตา
คละเคล้ากับแก๊สหัวหอมที่ซึ่มซ่านทั่วครัว คินหนึ่ง
มิดบาดนิ้วโป่งซ้ายลึกจนเห็นเนื้อขาว เลือดไหล
เป็นสาย เขายืนนิ่งปล่อยให้ น้ำเย็นชะล้างแผล พัน
ด้วยผ้าขาวบาง แล้วสวมถุงยางสีฟ้าล้างจานต่อจน
ปิดครัว โดยไม่มีใครรู้ว่าเขาเจ็บ

หน้าที่ 46

ตอนที่ห้า. คินที่ไม่มีใครเห็น

ร้านขาดพนักงาน อนันต์ทำงานสิบสี่ชั่วโมง
ติดต่อกัน รังเสิร์ฟอาหาร ชัดหม้อทอด ฤกษ์ในสอง
รอบ ลูกค้าส่งแกงเผ็ดกลับมาบอกว่าเผ็ดเกินไป
เขาทำแกงใหม่ด้วยมือตัวเอง พูดคำว่า "Sorry"
กับลูกค้า แล้วกลับไปล้างจานต่อ เมื่อเลิกงาน เขา
นั่งที่ป้ายรถเมล์ มือสั่นเทา มองไฟจราจรเปลี่ยน
จากแดงเป็นเขียวเป็นแดง คิดถึงการยอมแพ้อยู่
นาน... แล้วก็ขึ้นรถเมล์กลับบ้าน

หน้าที่ 63

ตอนที่หก. สูตรของแม่
สายโทรศัพท์ข้ามทวีปที่มีเสียงซ่าแทรกตลอดเวลา
แม่ของเขาสอนทำแกงเขียวหวานผ่านปลาย
สาย—ตั้งแต่การโขลกพริกแกง การผัดหัวกะทิให้
แตกมัน ไปจนถึงใบโหระพาที่ต้องใส่ตอนปิดไฟ
อนันต์จดทุกคำลงสมุดด้วยลายมือที่เร่งรีบ คินนั้น

ในครัวเล็กๆ ของหอพัก เขาปรุงแกงเขียวหวาน
ด้วยมือของตัวเอง และพบว่ารสชาติที่บ้าน ถูก
สร้างขึ้นใหม่ได้ ในอีกซีกโลกหนึ่ง

หน้าที่ 71

ตอนที่เจ็ด. ก้าวแรกของตัวเอง
สามปีกับการทำงานทุกอย่างที่หาได้ ตื่นตีสี่ ปั่น
จักรยานส่งของ ล้างจาน ทำความสะอาดสำนักงาน
เงินทุกเหรียญถูกเก็บออม จนถึงวันที่เขายืนอยู่
หน้าร้านอาหารเล็กๆ ในย่านชานเมือง เอกสารค่า
เช่ามีตัวเลขเท่ากับเงินทั้งหมดที่เขาสะสมมา อนันต์
หยิบปากกาขึ้นมา แต่มั่นสั่นเทาเหลือเกิน เขาต้อง
เปลี่ยนมาถือด้วยมือซ้ายเพื่อเซ็นชื่อ—ก้าวแรก
ของตัวเอง เพิ่งเริ่มต้น

หน้าที่ 78

ตอนที่แปด. มือที่หลายชั้น

ส่วนกับการทำสีร้านด้วยมือคนเดียว สีขาวหยดใส
 หั่ว เขาไม่สนใจ จนกระทั่งป่าสมหมาย หลิงซราที่
 อยู่เมืองนี้มานาน ยืนถามหน้าแรกว่า "หนู ต้องการ
 ความช่วยเหลือไหม" ภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง กุ๊ก
 ชาวอีสาน สาวเสิร์ฟจากเชียงใหม่ และเด็กมหาลัย
 ที่คิดถึงบ้าน ก็มาร่วมกันทำงานจนเสร็จ คินนั้น
 อนันต์เรียนรู้ว่า บนถนนต่างแดน ความช่วยเหลือ
 ไม่ใช่ความอ่อนแอ แต่คือสายสัมพันธ์ที่ทำให้เขา
 เข้มแข็งขึ้น

หน้าที่ 89

ตอนที่เก้า. คราวของเรา

คินเปิดร้านแรก ลูกค้าเก่าคนจากสิบโตะ หนึ่งใน
 นั้นหลักจากงานผัดไทย อนันต์ลงมือทำอาหารทุก

งานด้วยตัวเอง—แกงเขียวหวานสูตรแม่ ส้มตำไทย
 สูตรยาย หอดมันปลาทรายสูตรเซฟจอมดื่ที่เคยดำ
 เขาว่าไง เมื่อเก็บล้างทุกอย่างเสร็จ เขานั่งลงที่โต๊ะ
 กลางร้าน นับเงินกองเล็กๆ ที่หามาได้ มันไม่มาก
 แต่คือเงินก้อนแรกของร้านนี้ ของครัวของเรา คิน
 นั้นเขารู้ว่าเขาไม่ได้อยู่คนเดียวอีกต่อไป

หน้าที่ 99

ส่งท้าย: จากผู้เขียน

เก้าตอนของชีวิตอนันต์ คือเก้าบทพิสูจน์ของชาย
 ผู้หนึ่งทีเลือกจะไม่ยอมแพ้ แม้มือจะดำนขาจากการ
 ล้างจาน แม้แผลเป็นจะยังไม่ทันหายดี และแม้คิน
 ไหนจะเหน็บหนาวเพียงใด... เพราะเขาเชื่อว่าสัก
 วัน จะได้โทรไปบอกแม่ด้วยน้ำใสๆ ว่า "ผมทำได้
 แล้ว"

ตอนที่หนึ่ง

ชายผู้เดินทาง

ตอนที่หนึ่ง ชายผู้เดินทาง

ในคืนก่อนจากอุดรธานี อนันต์ นั่งที่ขอบ
เตียงแม่ เขามองดูท่านนอนหลับ ท่านอนตะแคง มือ
หนึ่งวางบนหมอนข้างผมหงอกระเซิงบน ปลอก
หมอนลายดอกไม้ที่ซักรจนสีจางเขาไม่ได้ ปลุก ใน
ห้องมีเพียงเสียงลมหายใจของท่านที่สม่ำเสมอ และเสียงพัดลมเก่าที่หมุนครี๊ด ๆ ราวกับจะ
บอกว่ายังมีเวลาอีกสักครู่ เขาอยากจับ มือแม่ แต่
มือนั้นกลับ วางอยู่ บนผ้าห่ม ที่พับไว้ตั้งแต่หัวค่ำ
อนันต์เพียงแค่นั่ง มองเส้นขอบใบหน้า ที่เขาคุ่นชิน
ตั้งแต่จำความ ได้ และคิดว่าใบหน้านี้จะ เป็นสิ่ง
แรกที่เขาคิดถึงเมื่อตื่นขึ้น ในที่ที่ไม่มีพัดลมเสียงดัง
และไม่มีการสั่นน้ำปลาน้ำไอ่น้ำจากหม้อข้าว

เขามัดเขายกมือไหว้แม่ที่ยังหลับ แล้วเดิน
ลงจาก เรือน เสียงบันไดไม้ดังเอี้ยดอ๊าด ไม่ต่าง

จากวันที่ เขาเดิน ลงไปเล่นน้ำคลองเมื่อสามสิบ ปี
ก่อน แต่ครั้งนี้เขาเดินลงไปเพื่อจาก เสื้อสองตัวที่
รีดเรียบแล้วถูกพับซ่อนในถุงพลาสติกสีดำที่แม่หิ้ว
มาจากตลาดสด เขาหยิบธนบัตรออกมา จากซั้บ
ใน เสื้อแจ็ก เกิดนับอีกครั้ง แม่จะนับมาแล้ว
หลายหน เงินสามหมื่นสองพันบาท พับเป็นปึก
เล็กๆ กลิ่นน้ำมันเครื่องติดมาที่ปลายนิ้ว เขาเห็น
มัน กลับ คิน ยีบปากซั้บใน ด้วยเข็มกับด้ายสีดำ
ที่แม่เตรียมไว้ให้ตั้งแต่บ่ายวาน

ปากซอยไม่มีใคร อนันต์หิ้วถุงเดิน ฝ่า
หมอกควัน จากการเผาอ้อย ฝุ่นกรูบกรอบใต้พื้น
รองเท้าแตะ ระหว่างรอรถสองแถวเขาซื้อกาแฟร้อน
จากร้านเจ้าหล้า เจอตีมน้ำเต้าหู้ยู่หน้าร้านไม่พูด
อะไร มอง หน้าเขา สักพักแล้วหันไปตักน้ำตาล
ทรายแดงใส่ ถุงให้เขาเพิ่มโดยไม่คิดเงิน อนันต์ยก
มือไหว้ แล้ว รับ มา สองมือประนมแล้วแนบลงที่

หน้าผาก เขา ไม่แน่ใจว่าจะกลับมาเมื่อไร เขาไม่
แน่ใจด้วย ซ้ำว่าเจ้าจะยังอยู่ตรงนี้หรือไม่

บนเครื่องบินเขาคดหน้าผากแนบกระจกเย็นเฉียบ

มองมหาสมุทรที่ดำสนิทใต้ปีกเครื่องบิน ไม่เห็น
คลื่น ไม่เห็นเรือ

เห็นเพียงความว่างเปล่าขนาดมหึมาที่ทำให้เขา
รู้สึกตัวเองเล็กจนแทบไม่เหลือร่องรอย ที่ไหนสัก
แห่งใต้ผืนน้ำนั่นคือประเทศที่เขาไม่เคยเห็น
นอกจากในหนังวิทยุชุมชนที่เจ้าหล้าเปิดทิ้งไว้ทั้งวัน
ตึกสูง รถแท็กซี่สีเหลือง ถนนที่สะอาดจนรู้สึกว่าจะ
เดินไปแล้วไม่กล้าเหยียบ เขาไม่รู้จักใครที่นั่น ไม่มี
ลูกพี่ลูกน้อง ไม่มีเพื่อนร่วมรุ่นประถมที่อพยพไป
ก่อนหน้านี้ ไม่มีแม้แต่ชื่อที่พอจะทักทายกันได้ มี
เพียงกระดาษยับยู่ยี่ใบเดียว ที่เจ้านายโรงงาน

น้ำแข็งเชียนที่อยู่ให้เขาด้วยปากกาหมึกซึม
ฝรั่งเศสสี่กรมท่า พร้อมสัญญาว่าจะมีงานล้างจาน
รอเขา และจะมีคนมารับที่สนามบิน

เครื่องบินลดระดับ ปีกกระดกแล้วเอียงเข้าหาแสง
ไฟของเมืองที่ไม่เคยหลับอนันต์ไม่รู้วาคืนนั้นเขาจะ
หลับหรือ ไม่ แต่เขารู้ว่าเมื่อล้อแตะพื้น เขาจะ
กลายเป็นชายอีกคน

อากาศเย็นและแห้งจนเขาต้องสูดลมหายใจลึกสอง
ครั้งเพื่อให้ชิน ลมที่พัดผ่านประตูผู้โดยสารขาเข้า
มีกลิ่นแปลก ไม่ใช่กลิ่นหญ้าฝรั่ง ไม่ใช่กลิ่นดิน
หลังฝนตก แต่เป็นกลิ่นของกาแฟคั่วเข้มปน
น้ำหอมจากเครื่องปรับอากาศ เขาเดินตามคนอื่น
ๆ เข้าแถวตรวจคนเข้าเมือง สีหน้าของคนรอบข้าง
เรียบนิ่ง ไม่มีใครมองหน้ากัน อนันต์ยืนนิ่ง มือข้าง
หนึ่งกำถุงเสื้อ อีกข้างกุมกระดาดแผ่นนั้นไว้ใน

กระเป่ากางเกง เขาไม่ได้ห่องอะไรอีกต่อไปแล้ว
ความกลัวลตรูปกลายเป็นความแน่วแน่ที่สงบนิ่ง
ริมฝีปากของเขาขยับเบา ๆ รวากับกระซิบกับ
ตัวเอง หรืออาจจะกระซิบบอกแม่ที่อยู่ห่างออกไป
หลายพันกิโลเมตรว่า

ฉันมาแล้ว ฉันอยู่ตรงนี้แล้ว

ตอนที่สอง

คำแรกที่ต้องจำ

ตอนที่สอง คำแรกที่ต้องจำ

ที่ร้านอาหาร ชื่อร้านบนถนนสายหนึ่งในย่านชานเมืองที่อนันต์

ออกเสียงไม่ได้และยังจำไม่ได้ เซฟใหญ่เป็นชายร่างท้วม ผิวคล้ำ สำเนียงอีสานหนายังติดปลายลิ้น แม้เวลาผ่านไปเกือบสองทศวรรษ เขาซีไปที่กระทะเบอร์ห้าขอบดำเป็นเขม่าครึ่งวง แล้วพูดว่า “อันนี้”

อนันต์ผงกหัว

เขาซีไปที่เชียงใหม่ชอบปริ “อันนี้”

อนันต์ผงกหัวอีกครั้ง

เขาซีไปที่ถ้ำน้ำยาล้างจานสีเขียวขุ่นบนพื้น “อันนี้”

อนันต์มองตามปลายนิ้ว แล้วผงกหัวอีกหน

นี่คือภาษาแรกที่เขาเรียนในประเทศนี้ ไม่ใช่
ภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษามือด้วยซ้ำ แต่เป็นการ
เชื่อมโยงวัตถุกับเสียงสั้น ๆ ที่ออกมาจากปากคน
ไทยด้วยกัน อนันต์รู้สึกเหมือนกำลังดูหนังที่เปิด
ชวามันแตรึกผิด แต่ก็ยังพอดูรู้เรื่อง

เขาล้างจานตั้งแต่ห้าโมงเย็น กระจกเลื่อนมาเป็น
ชบวน จานใบโตที่เคยใส่สเต็ก ถ้วยจืดที่เคยใส่ซอส
ซอ้นส้มที่เปรอะเปื้อนซอสแดงและซอสขาวปนกัน
จนจำไม่ได้ว่าอันไหนคืออะไร น้ำยาล้างจานกัด
ผิวหนังระหว่างซอกนิ้วจนแดงกร้าน ผ่านไปชั่วโมง
สอง ผิวเริ่มพองใส แล้วแตกออกเป็นขุยบาง ๆ
เวลาจับซอ้นส้มจะรู้สึกเสียวแปลบที่ปลายนิ้ว แต่
เขาก็ยังจับ ยังล้าง ยังวางเรียงบนตะแกรง

พนักงานเสิร์ฟชาวฟิลิปปินส์เดินผ่าน สะโพกชน
โต๊ะสแตนเลสแล้วไม่ปริปากบ่น เธอมองอนันต์แบบ
ผ่าน ๆ แล้วเอากาแฟใส่แก้วเก็บความร้อนไว้ให้เขา
ที่มุมอ่า่งล้างจาน ไม่พูดสักคำ แต่รอยยิ้มบาง ๆ ที่
มุมปากบ่งบอกว่าเธอเข้าใจ

เชฟเดินวนเวียนอยู่หน้าเตา เสียงตะลิวกระทบ
กระทะดังแซก ๆ สลับกับเสียงหัวเราะของพวกเขาเด็ก
เสิร์ฟชาวจีนที่คุยกันภาษาถิ่นเร็วจนฟังไม่ทัน
อนันต์ไม่รู้ว่าเขาหัวเราะอะไร แต่เขาก็เกือบจะ
หัวเราะตาม เพราะเสียงนั้นทำให้ห้องครัวไม่เงียบงัน
จนน่ากลัว

ใกล้สี่ทุ่ม เชฟเดินมาหาเขา ถอดหมวกขาวออก
แล้วใช้หลังมือปาดเหงื่อที่ขมับ ปากขยับเป็นคำเร็ว
ๆ และห้วน อนันต์เงยหน้าจากกองจาน หรือตาจับ
จ้องปากที่พูด อยากถอดรหัสให้ออกว่าเสียงนั้น

เป็นคำว่าอะไร แต่สมองแล่นไม่ทัน เซฟรอสาม
วินาที สบตากับเขา แล้วถอนหายใจยาวจนไหล่ยุบ
เดินกลับไปทีเตาโดยไม่พูดอะไรอีก

อนันต์ยืนอ้าปากค้างอยู่กับที่ มือเปียกน้ำ น้ำยาล้าง
จานหยดจากข้อศอกลงพื้น

นั่นคือครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่าตัวเองโง่ ไม่ใช่โง่เพราะ
ล้างจานไม่สะอาด หรือโง่เพราะหยิบช้อนผิดชั้น แต่
โง่เพราะไม่เข้าใจสิ่งที่พูดกับตัว ไม่สามารถ
ตอบสนองได้ทันเวลา จนทำให้อีกคนต้องถอนใจ
แล้วเดินจากไป

เลิกงานสี่ทุ่มกว่า เขาเดินออกจากร้าน มือเขาเย็น
ด้วยน้ำยาและลมหนาวของเมืองที่กลางคืนแล้ว
อุณหภูมิลดต่ำกว่าสิบห้าองศา อนันต์ไม่รู้ว่านี่คือ
หนาวแบบที่คนอุดรเรียกกันว่าหนาวหลงฤดู หรือ

หนาวจริง ๆ กันแน่ เขาแค่รู้สึกว่่าแฉีกเกิดตัวบางที่
แม่ซื้อติดมือมาให้ ไม่พอจะกันลมที่พัดมาจากทิศ
ไหนก็ไม่รู้

ระหว่างเดินกลับห้อง เขา เขาแวะร้าน 7-Eleven ที่
มุมถนน ซื้อสมุดเล่มเล็ก ปกแข็ง สีดำ กระดาษเส้น
บรรทัดห่าง ราคา 2.95 ดอลลาร์ เขาจำตัวเลขได้
เพราะพนักงานทวนยอดรวมซ้ำ ๆ และชี้หน้าจอบให้
ดู อนันต์พยักหน้า จ่ายด้วยธนบัตรสีม่วง แล้วเก็บ
เศษเหรียญใส่กระเป๋ากางเกงโดยไม่นับ

คืนนั้น เขานั่งบนขอบเตียงในห้องเช่าขนาดไม่เกิ
นยี่สิบตารางเมตร ไม่มีพัดลม มีเพียงฮีตเตอร์ที่ติด
ผนังส่งเสียงครางต่ำ ๆ ตลอดทั้งคืน เขาเปิดสมุด
เล่มนั้น คลิปกออก แล้วใช้ปากกาลูกกลิ้งด้าม
เดียวกับที่แม่ใช้เขียนสูตรน้ำปลาหวาน เขียนคำ
แรกที่เขาได้ยี่วันนี้

Wok

Oil

Ginger

Garlic

Hurry

Move

Stupid

เขาเขียนคำสุดท้ายแล้วหยุด นิ้วมือที่พองเป็นตุ่ม
 ใสแต่ลงบนหมึกที่ยังไม่แห้ง ซึมเป็นรอยเประะ เขา
 ใช้ปากกาขีดฆ่าคำนั้นทับหลายครั้งจนอ่านไม่ออก
 กระดาษนำหมึกเป็นหลุมบ่อ แล้วเขาก็นั่งนิ่ง จ้อง
 คำที่ตัวเองขีดทิ้ง

เสียงฮีตเตอร์ดังครางต่ำ เสียงรถผ่านนอกหน้าต่าง
 เสียงหัวใจเต้นอยู่ในอกที่เหนียวล้า

อนันต์ดึงปากกากลับมา แล้วเขียนคำเดิมอีกครั้ง
ข้างล่างรอยขีดฆ่า

Stupid

เขาต้องจำไว้ เขาต้องจำให้ได้ว่าวันนี้เขาไม่เข้าใจ
อะไรบ้าง ต้องจำว่าคำไหนทำให้คนอื่นถอนใจ ต้อง
จำว่ารู้สึกเช่นไรเมื่อยืนงออยู่หน้าอ่างล้างจานใน
ประเทศที่ไม่ได้พูดภาษาเดียวกับเขา

ไม่ใช่เพื่อจมอยู่กับมัน แต่เพื่อไม่ให้ต้องเป็นคนเดิม
ในวันพรุ่งนี้

เขาปิดสมุด วางไว้ใต้หมอน จากนั้นก็นอนหลับ
บาง ๆ จ้องเพดานที่มีดสนิท สมองทบทวนเสียง
ตะลิว เสียงเซฟ เสียงหัวเราะของเด็กเสิร์ฟ เสียง
น้ำไหลจากก๊อกในห้องครัวที่ปิดไม่สนิท

ก่อนหลับ เขาขยับปากเบา ๆ

Wok.

Oil.

Ginger.

Garlic.

Hurry.

Move.

เขายังไม่ออกเสียงคำสุดท้าย ลิ้นติดเพดานไว้ก่อน
แล้วปล่อยให้ความเจ็บบกลิ้นเสียงที่ยังพูดไม่ได้

ตอนที่สาม อยู่คนเดียว ในเมืองใหญ่

ตอนที่สาม อยู่คนเดียวในเมืองใหญ่

ห้องที่เขาเช่าอยู่เล็กกว่ายุงข้าวของยายเสียอีก
อนันต์วัดด้วยสายตาคร่ำว ๆ เมื่อแรกก้าวเข้ามา
สามก้าวจากประตูถึงขอบฟูก สองก้าวจากฟูกถึง
เตาไฟฟ้าหัวเดียว อีกหนึ่งก้าวครึ่งก็ถึงหน้าต่างที่
เปิดออกไปแล้วไม่เห็นอะไรนอกจากกำแพงอิฐแดง
ของตึกถัดไป ตึกนั้นคงสร้างมานาน อิฐบางก้อนปริ
แตกลายงา มีเศษปูนเกาะเป็นหย่อม ๆ คล้ายแผนที่
ของประเทศที่เขาไม่รู้จัก ช่องว่างระหว่างกำแพงกับ
ขอบหน้าต่างแคบจนแมวสีกตัวคงเบียดลำบาก แต่
แสงส้มอ่อน ๆ จากตะวันยามบ่ายยังพอสอดผ่านลง
มากระทบพื้นไม้เก่า ๆ ได้บ้าง นั่นคือสิ่งเดียวในห้อง
นี้ที่ยังเคลื่อนไหว

วันอาทิตย์เป็นวันเดียวที่เขาไม่ได้ล้างจาน ไม่ต้อง
ตื่นห้าโมงเย็น ไม่ต้องนั่งรถไฟฟ้าสองต่อเพื่อไปยืน

หน้าอ่างสแตนเลส เขาตื่นเพราะเสียงฮีตเตอร์หยุดทำงาน พอความเงียบเข้าปกคลุมห้องก็เหมือนสัญญาณบอกว่าเขาควรลืมตาได้แล้ว แต่ไม่ต้องรีบลุก เพราะไม่มีที่ให้ไป ไม่มีใครให้พบ ไม่มีเสียงอะไรเรียก

อนันต์นอนหายใจอยู่บนฟูก มองเพดานสีครีมที่ต่างเป็นหย่อมน้ำฝนเก่า นอนนิ่งอยู่อย่างนั้นจนแสงจากหน้าต่างเลื่อนจากพื้นมาสกิดหน้าเขา แล้วจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง

ในอุดรฯ ไม่เคยมีเช้าวันอาทิตย์แบบนี้ ไม่เคยมีวันที่ไม่มีเสียงอะไรเลย แม้แต่วันพระที่แม่ถือศีล ตอนเช้าก็ยังมีเสียงท่านเปิดมุ้งลวด เสียงไม้กวาดดอกหญ้ากวาดใบมะขามแห้ง เสียงลุงช่างซ่อมรถมอเตอร์ไซค์บ้านตรงข้ามไซควงหล่นตั้งบนพื้นซีเมนต์ เสียงเด็กบ้านข้างที่วิ่งไล่จับกันสิ้นลมแล้ว

ร้องไห้โฮ เสียงเหล่านี้คือผืนผ้าที่ทอห่มชีวิตเขาไว้
เขาไม่เคยคิดว่ามันสำคัญ จนกระทั่งวันที่ไม่มีมัน
อีกต่อไป

เสียงที่เหลืออยู่ตอนนี้คือเสียงฮัมต่ำ ๆ ของตู้เย็นมือ
สองที่ซื้อมาจากตลาดนัดวันพุธ เสียงน้ำหยดจาก
ก๊อกน้ำที่ปิดไม่สนิท เสียงลมหายใจของตัวเองที่ฟัง
แล้วประหลาด เหมือนได้ยินคนอื่นหายใจในห้อง
เดียวกัน

เขาลุกไปเปิดตู้เย็น เหลือไข่สองฟอง ซอสพริกครึ่ง
ขวด ข้าวเหนียวที่ห่อใบตองแข็งเป็นก้อนเมื่อคืน
ก่อน เขาไม่หิว แต่ก็ต้องกิน เขาตอกไข่ลงใน
กระทะใบเล็ก เปิดเตาไฟฟ้ารอให้ร้อน เสียงน้ำมัน
แตกฟู่ ๆ ช่วยขับความเสียบไปได้บ้าง แต่พอปิดเตา
ทุกอย่างก็กลับมาเหมือนเดิม

เขานั่งลงบนฟูกอีกครั้ง ถือจานใบเล็กวางบนตัก
ไขดาวขอบใหม่เพราะรีบกลับไข่ ข้าวเหนียวนุ่ม
น้อยลงเพราะค้ำคิน เขากินช้า ๆ ไม่มีใครเร่ง ไม่มี
เสียงวิทยุคลื่นชุมชนเปิดเพลงลูกทุ่งให้ฟังระหว่าง
มือ ไม่มีเสียงแม่ถามว่าเค็มไปไหม

เขามองมือตัวเอง นิ้วที่เคยชินกับด้ามไถและคันเร่ง
รถไถนา ตอนนี้เป็นรอยแดงจากการล้างจาน ผิว
แตกเป็นขุยรอบเล็บ มีตุ่มพองเล็ก ๆ สองสามจุดที่
เริ่มแห้งและลอกเป็นแผ่นบาง เขาจำไม่ได้ว่ามี
ตัวเองเคยเป็นแบบนี้มาก่อนหรือไม่ หรือว่าเขาไม่
เคยสังเกต

เสียงรถไฟบรรทุกสินค้าดังมาจากไกล ๆ หวาดคราง
ต่ำยาวนานหลายวินาที อนันต์เงยหน้ามองเพดาน
ฟังเสียงที่ค่อย ๆ เลื่อนหายไปทางทิศใต้ เขานึกถึง
สถานีรถไฟอุดรฯ ตอนยังเด็ก แม่เคยพาไปส่งยาที่

จะกลับบ้านเกิดที่นครพนม ท่านนั่งที่ริมหน้าต่าง
โบกมือให้เขาดูจนรถแล่นลับตา เขาถามแม่ว่า
ทำไมอย่าต้องกลับ แม่ตอบว่า ย่าคิดถึงบ้าน

ตอนนั้นเขาไม่เข้าใจว่าการคิดถึงบ้านคืออะไร
เขามองโทรทัศน์ที่มีมือถือเครื่องเก่าที่วางคว่าหน้าอยู่
หัวฟูก จอแตกเป็นเส้นบาง ๆ ที่มุมซ้ายตั้งแต่ยังใช้
อยู่ที่อุดรฯ แต่ยังใช้ได้ เขาเอื้อมมือไปหยิบมาแนบ
ฝ่ามือ ถ่วงเวลาอยู่ครู่หนึ่ง นิ้วโป้งเลื่อนไปบนปุ่ม
โทรออก ค้างอยู่ตรงชื่อที่เขาบันทึกไว้ตั้งแต่ยังไม่
บินออกจากบ้าน

แม่

เพียงสองพยางค์บนหน้าจอที่สว่างขึ้นเมื่อนิ้วแตะ

เขาไม่กด

จะบอกอะไร ถ้าโทรไป เสียงแรกที่ได้ยินจะเป็นเสียง
ท่านร้องไห้ หรือเปล่า ท่านจะถามว่าเป็นยังไงบ้าง
ที่นั่นหนาวไหม กินข้าวหรือยัง เจ้านายดูไหม ท่าน
จะถามสารพัดที่เขายังหาคำตอบไม่ได้ หรือต่อให้
ตอบได้ ก็ไม่รู้จะตอบด้วยภาษาไหน

ฉันอยู่ที่นี้แล้ว ฉันล้างจานอยู่ ฉันสบายดี

คำว่า สบายดี ในความหมายของแม่ กับในความ
เป็นจริงของเขา มันห่างกันเท่าไร

อนันต์วางโทรศัพท์ลงข้างฟูก จ้องหน้าจอที่มีดลง
แล้วหันไปทางหน้าต่าง

แสงยามบ่ายเปลี่ยนสีจากส้มอ่อนเป็นเทาแกม
เหลือง อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะเย็น แล้วก็จะมีด วัน
อาทิตย์จะผ่านไป แล้วพรุ่งนี้เขาจะกลับไปล้างจาน

อีกครั้ง หยิบกระทะที่เซฟโยนลงอ่าง ลุ่มน้ำยาล้าง
จาน ถูฟองน้ำวนไปตามขอบกระทะจนสะอาด แล้ว
วางเรียงไว้บนตะแกรงให้แห้ง

เขาจะทำอย่างนั้นไปเรื่อย ๆ จนกว่ามือจะชิน
จนกว่าตุ่มพองจะกลายเป็นหนังด้าน จนกว่าวัน
อาทิตย์จะไม่ไช่หลุมดำที่กลืนเขาเข้าไปทั้งวัน

เขาไม่สบายดีในวันนี้ แต่เขาจะสบายดีในวันหน้า

เขาต้องทำให้ได้

เสียงฮีเตอร์ดังคลิกกลับมาทำงานอีกครั้ง ลมอุ่น
พัดผ่านผ้าขาวที่ติดผนัง อนันต์ดึงผ้าห่มขึ้นคลุม
หัว ปลดปล่อยให้ความร้อนและเสียงครางต่ำ ๆ โอบ
รอบตัวเขา เหมือนผ้าห่มอีกผืนที่เขาทิ้งไว้ที่บ้าน
แต่คราวนี้เขาต้องคลุมกันหนาวด้วยตัวคนเดียว

เขาหลับตาลง

ในความมืดใต้ผ้าห่ม เขาจำเสียงแม่ที่ไม่ได้ยินมา
หลายวัน เสียงนั้นเบาจนเหมือนอยู่สุดปลายความ
ทรงจำ แต่เขายังจำได้ดี ท่านจะพูดก่อนเขาเดิน
ออกจากบ้านว่า

กลับมาทีไรแล้วกัน อย่าลืมทางกลับ

อนันต์กดผ้าห่มแนบใบหน้า ไม่ให้ใครเห็นว่าตัวเอง
ร้องไห้ หรือไม่ให้ได้ยินเสียงสะอื้นที่เล็ดลอดออกมา
ในห้องที่ไม่มีใครอยู่

เขาจะจำทางกลับไว้

แต่ไม่ใช่พรุ่งนี้ ไม่ใช่วันอาทิตย์หน้า

สักวัน เมื่อเขาไม่ต้องนับเงินที่เหลืออยู่ในกระเป๋าเสื้อ
แจ็กเก็ตทุกคืน เมื่อเขาไม่ต้องกลัวว่าจะถูกเซ
ฟถอนหายใจใส่ เมื่อเขาสามารถโทรหาแม่แล้วพูด
ได้โดยไม่ต้องกลั้นน้ำตา

วันนั้นเขาจะซื้อตัวกลับ

แต่วันนี้เขายังอยู่ที่นี้

เขาต้องอยู่ที่นี้

